

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1230. Usque Ad Annum 1248

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1764

VD18 90118049

§. 13. Traditio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66268](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66268)

ut hæc de Ecclesiæ in res profanas potestate sententia. Postquam recepta est, exteriorem Ecclesiæ faciem mutatam vidimus. Episcopi tum non precibus & improborum conversione se occuparunt, sed pacis aut fœderum consilia Principibus suggerendo, eos ad bellum contra hostes Ecclesiæ stimulando, vel etiam pœnis sacris, ac sæpe armorum vi cogendo. Ad has pias expeditiones necesse fuit pecuniam tanquam belli nervum e Clero populoque elicere pœnas tum sacras (censuras vocant) comminando, tum pro peccatis debitas remittendo. Ita hæc negotia generalia illis peculiaribus, quæ suæ cuique possessiones facebant, jungentes, & contra interdictum Apostoli occupationibus profanis obruti, Ecclesiæ utilius servire se credebant, quam si munera sibi propria implevissent.

2. *Tim. 11. 4.*

XIII.
Traditio.

Redeamus ad Theologiæ studium! Præter Scripturam traditione nititur; quæ ut caput doctrinæ Christianæ, sive articulum fidei stabiliat,

biliat, debet esse perpetua & universalis, omni tempore recepta, & omnium Ecclesiarum quæstionem examinatum perspicentium assensu confirmata. Talia sunt illa dogmata, quæ symbolis aliisque conciliorum generalium decisionibus, aut fide dignis plerorumque ab ortu Ecclesiæ Doctorum scriptis continentur. Itaque rejiciendæ sunt omnes putatæ traditiones in operibus supposititiis, aut in sententiis singularibus vel novis fundatæ: novum autem hac in materia dicitur, quidquid post Apostolos natum scimus. Nam, ut Tertullianus *Præscript.* loquitur, haud licet nobis invenire, *c. 6. 8.* immo nec quærere nova post Evangelium. Quare nulla ratiocinatio *Hist. lib. V.* Theologica fulciri potest operibus *§. 2.* supposititiis (e quorum numero sunt Isidori Decretales, ut vocantur) nec ullius Doctoris quantumvis aliunde venerabilis opinione privata, qualis est illa Millenariorum per quosdam veteres propagata. Denique cum de opinionis initio constat, vel ideo *Hist. lib. III.* *§. 15.* certum est, nunquam declaratum iri, *Lib. VII.* *§. 51.*

D 4

quod

quod illa sit de fide (ut cum scholis loquar) quidquid opponant illi, qui refragando maxime incalescunt: quia de fide est, Ecclesiam nunquam esse credituram nisi ea, quæ semper credidit, quamvis illa explicare possit clarius, quando id necessarium iudicat. Operam ludunt, qui ratiocinantur, ut ostendant, rem ita se habere debuisse, atque id, quod asserunt, divina bonitate vel sapientia esse dignius: demonstrandum est, quod **DEUS** id voluerit, ac nobis patefecerit: demonstrandum, non quod Ecclesia id debuerit credere, sed quod reapse crediderit.

Traditio fit per informationem viva voce traditam: sed ut nulla oblivione deleatur, plurimum juvant sacræ litteræ. Prospexit etiam hac in re **DEUS** Ecclesiæ suæ. **S. Joannis** Evangelistæ ac **S. Polycarpi** ejus discipuli diuturna vita effecit, ut traditio deveniret ad **S. Irenæum**, qui eam tam solícite conservabat sua in memoria, & ad sæculi secundi finem vivebat. Magnam illius partem

*Hist. lib.
XIV. §. 17*

*I. Strom.
§. 274.*

tem in scriptis reliquit suis, ut S. Cle- *Hist. lib. IV.*
 mens Alexandrinus, pariter Magi- *§. 36.*
 stros nactus, qui viderant Apostolos;
 id quod istorum aliorumque I ac II
 sæculi Patrum libros tam pretiosos
 reddit. Eadem Dei providentia per
 intervalla nobis dedit alios SS. Do-
 ctiores, fideles traditionis apud se de-
 positæ custodes, quibus curæ fuit
 eam ad successores suos transmittē-
 re: & hinc e sex primis sæculis tot
 scripta Patrum accepimus. Verum
 hi thesauri nihil emolumenti afferunt
 illis, qui eos vel ignorant, vel negli-
 gunt.

Atqui hæc erat infelicitas Docto-
 rum sæculi XIII & XIV, quod pau-
 ca cognoscerent opera Patrum præ-
 cipue antiquissimorum, ac necessariis
 ea bene intelligendi mediis carerent.
 Libri non erant perdit, sed existe-
 bant, cum etiamnum eos habeamus:
 sed exemplaria illorum rara, & in
 bibliothecis veterum cœnobiorum
 abdita, ibique modico ufui erant.
 Ibidem S. Ludovicus Rex illos quæ- *Hist. Lib.*
 ri, describique ac multiplicari iussit *LXXXIV.*
 non *§. 4. 5.*

D 5

non

non sine magno studiorum emolumento. Hinc in lucem prodiit Vincentii Bellovacensis grande illud opus, ubi exempla tot Authorum veterum etiam profanorum exscripta videmus. A sæculo priore magnum numerum eorum in scriptis Joannis Salisburiensis laudatorum conspiciamus: sed hæc privatorum quorundam curiositas erat. Studiosorum, immo etiam Dōctorum plerique paucis utebantur libris, quos recentiores fere authores exaraverant: hos enim quam veteres melius intelligebant.

Oportet meminisse, quod illi, qui eo tempore litterarum studia potissimum exercebant, Religiosi mendicantes fuerint. Per austeram vero paupertatem, quam profitebantur, vix eis licebat libros, qui magno tunc pretio constabant, emere: vitæque actiuosa, & cœnobio minime affixa non iis permittebat spatium illos sua manu describendi, ut faciebant monachi dotati, ac ætatem domi agentes, quibus illa occupatio per multa
sæcula

ſæcula peculiaris erat. Hæc ſine dubio cauſa fuit, ob quam novi Theologi tantopere amabant ratiocinationem, quæſtiones curioſas & ſubtilitates, quæ ſolum ingenium ſine lectione, ſine factorum examine poſtulant.

Sed non conſiderabant, hæc ſtudiorum ratione ſenſim ſine ſenſu traditionem diſciplinæ corrumpi. Si ne accurata factorum notitia volentes exempli gratia de divinis myſteriis ſive Sacramentis diſſerere, ſumebant pro certo, hæc eodem ſemper modo adminiſtrata eſſe, quo ea ipſorum ætate procurari cernebant; & interdum meras ceremonias, ut unctiōnem & traditionem calicis in conferendo Sacerdotio pro rei capite habebant, cum tamen hoc in manuum impoſitione conſiſtat. Sic Græci videbantur adigendi ad quatuor Ordines minores ante majorem ſuſcipiendos. Sic etiam neceſſarium putabatur habere aras portari ſolitas & ornamenta in longiſſimis etiam itinerebus, & in ſacris expeditionibus ſi-

ve

ve missionibus remotissimis. Antiquitatis ignorantia est, quæ fecit, ut hæ regulæ crederentur sanctissime observandæ, cum interim ponderosiores aliæ negligenterentur.

Mirum tamen, per tempora tam infelicia & in tanta suppetiarum raritate Doctores nobis tam fideliter conservasse depositum traditionis, quantum ad doctrinam spectat. His debitam laudem libenter tribuo, & ascendens sublimius deprædico pro viribus illum, qui, ut promiserat, nunquam cessavit Ecclesiam tueri suam. Peto solum, ut illi Doctores in suo ponantur gradu, nec extollantur altius; ne dicantur attigisse perfectionis apicem, ac debere nobis exemplo esse; demum, ne primorum sæculorum Patribus præferantur.

XIV.
Fama do-
centium,

Magnifici tituli Doctoribus quibusdam adscripti sequentia fallebant sæcula. Albertus dicebatur Magnus, veluti si tantum eminisset inter Theologos, quantum Alexander inter Belliduces. Scotus vocabatur Doctor subtilis